

DOI 10.31558/2519-2949.2025.2.7

УДК 351:330.342.146(477)

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0009-4553-4181>

Тесля А. В., Донецький національний університет ім. Василя Стуса

СУЧАСНИЙ СТАН НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА ЯК ІНСТИТУТУ ПУБЛІЧНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ

В умовах сучасних викликів і необхідності відновлення України після руйнівної війни, державно-приватне партнерство (ДПП) як інститут публічної політики набуває особливого значення як один із ключових пріоритетів урядових програм розвитку. Ця форма співпраці між державними структурами та приватним бізнесом сприяє залученню значних інвестиційних ресурсів, які є критично необхідними для відновлення економіки, розвитку соціальної інфраструктури та підвищення соціальних стандартів суспільства. У зв'язку з руйнівними наслідками війни, потреби у фінансуванні значно перевищують можливості держави та обсяги міжнародної допомоги. У таких умовах акцент на активізацію співпраці з приватним сектором має перспективу стати потужним імпульсом післявоєнної відбудови України, дозволивши залучити значний обсяг іноземних інвестицій в ключові сфери економіки. Очевидно, що для ефективної реалізації таких ініціатив необхідно вдосконалювати нормотворчу діяльність, що регулює ДПП, адаптуючи їх норми до сучасних умов та викликів. Вивчення та аналіз міжнародної нормативно-правової бази дає змогу запозичити та впровадити позитивний досвід в Україні, обравши стратегію інтенсивного економічного розвитку країни, незважаючи на всі несприятливі фактори, проблеми та ризики, адже саме нормативна база є першочерговою основою стрімкого прогресу будь-якої держави, тому обрана тема є актуальною. У статті акцентовано увагу на сучасному стані законодавства, що регулює державно-приватне партнерство в Україні, та необхідності його адаптації до поточних викликів сьогодення. Розглянуто значення державно-приватного партнерства і особливості взаємодії між бізнесом та державою. Проведено аналіз основних нормативних актів, що регламентують державно-приватні відносини, запропоновано авторську класифікацію нормативних документів, що складають сучасну систему регулювання ДПП в Україні. Визначено ключові нормативні та інституційні бар'єри, які стримують розвиток партнерських відносин між державою і приватним сектором, особливо на рівні територіальних громад, що зазнали значних втрат унаслідок війни. Обґрунтовано напрями вдосконалення законодавчої бази для ефективної реалізації проєктів ДПП, зокрема щодо посилення державних гарантій приватним інвесторам та адаптації нормативно-правового забезпечення до сучасних викликів у контексті відбудови України.

Ключові слова: державно-приватне партнерство, публічна політика, нормативно-правове регулювання, інституційне забезпечення, територіальні громади, партнерські відносини, післявоєнне відновлення, інвестиційна привабливість, правові гарантії.

Постановка проблеми. В умовах введення воєнного стану Україна зіштовхнулася з істотними викликами нормативно-правового характеру, зокрема щодо невідповідності чинного законодавства у сфері ДПП новим політико-правовим та соціально-економічним реаліям, спричиненим збройною агресією. Основні нормативно-правові акти, які визначають засади функціонування механізмів ДПП, були сформовані та ухвалені переважно за умов мирного часу, без врахування специфіки кризового управління та повоєнної реконструкції держави. Непристосованість законодавства до воєнних дій та відбудови може негативно впливати на реалізацію ДПП на практиці, знижуючи їх ефективність у контексті швидкого реагування на виклики національної безпеки та соціально-економічної стабілізації держави. Відповідно, темпи адаптації та оновлення нормативно-правової бази у сфері ДПП визначаються ключовим фактором, що впливає на швидкість відновлення державної інфраструктури та створення передумов для економічного зростання в повоєнний період. Необхідність системного аналізу міжнародного законодавчого досвіду країн, які пройшли шлях післявоєнного відновлення з використанням механізмів ДПП, є актуальною, оскільки дозволяє

визначити потенційні прогалини національного законодавства, запропонувати ефективні стратегії адаптації та вдосконалити вітчизняну нормотворчу діяльність. Водночас недостатня увага вітчизняних дослідників до аналізу міжнародних практик формування законодавчих механізмів ДПП в умовах кризового врядування сповільнює процес адаптації та модернізації українського законодавства, що обумовлює актуальність цієї проблематики в контексті політологічного аналізу державної політики.

Мета статті – визначення специфіки нормативно - правового регулювання державно-приватного партнерства як інституту публічної політики в умовах сучасних викликів воєнного стану та повоєнного відновлення України.

Джерельною базою дослідження стали міжнародні та національні нормативно-правові акти, серед яких: Загальна декларація прав людини [2], Конституція України [4], Закон України № 2404-VI «Про державно-приватне партнерство» [6], Закон України № 2469-VIII «Про національну безпеку України» [9], Закон України «Про міжнародне територіальне співробітництво України» №3668-IX [8], Закон України «Про концесії» №155-IX [10], Закон України «Про добровільне об'єднання територіальних громад» №157-VIII [7] та Закон України «Про угоди про розподіл продукції» №1039-XIV [11]. Дослідження вказаних нормативно-правових актів проводилось з метою виявлення прогалин та проблемних аспектів їх адаптації до сучасних політико-правових викликів, спричинених збройною агресією та необхідністю повоєнної реконструкції країни.

Аналіз наукових досліджень і публікацій засвідчує, що питання державно-приватного партнерства є предметом вивчення представників різних наукових сфер. Проте, комплексного та системного аналізу сучасної нормативно-правової бази ДПП як інституту публічної політики в Україні на сьогодні не було здійснено, що визначає новизну та актуальність запропонованого дослідження.

Представники галузі державного управління М. Карпа та А. Левченко у своїх роботах здійснили аналіз нормативно-інституційних аспектів сучасного стану ДПП, виявивши основні проблеми реалізації цього партнерства, зокрема недостатню ефективність державної підтримки, нечіткість розподілу повноважень між органами державної влади та місцевого самоврядування [3].

Науковці в галузі публічного управління і політики Т. Сокольська, В. Панасюк, С. Поліщук та Б. Осипенко досліджували особливості використання ДПП як інструменту публічної політики в умовах децентралізації влади в Україні. Зокрема, вони визначили потенціал ДПП для ефективного вирішення регіональних та локальних завдань, таких як забезпечення послугами та розвиток інфраструктури територіальних громад [12]. До цієї групи дослідників належить також В. Круглов, який зосередив увагу на потенціалі ДПП у процесах інфраструктурного відновлення [5]. У своїх дослідженнях науковець обґрунтував доцільність застосування ДПП як інструменту модернізації публічного управління та ефективного реагування на виклики післявоєнного відновлення країни.

Представники юридичної науки та правники, зокрема О. Дзьобан, Д. Чижов, у своїх роботах висвітлювали питання взаємодії правових норм у сфері національної безпеки та захисту прав людини. Вони акцентували увагу на необхідності узгодження національного законодавства з міжнародними стандартами у сфері прав людини та безпеки, що безпосередньо впливало на ефективність реалізації ДПП в сучасних умовах [13; 14].

Особливе місце займають дослідження економічної безпеки, які представлені у працях Л. Акімової, які дозволили ідентифікувати основні загрози для економіки держави та окреслити необхідність удосконалення нормативно-правової бази для залучення приватних інвестицій у сфері державно-приватних проєктів [1].

Отже, представники різних наукових галузей у своїх працях розглядають окремі складові механізмів ДПП: науковці у сфері державного управління - нормативно-інституційні аспекти та управлінські проблеми, правники - відповідність національних норм міжнародним стандартам у сфері прав людини та безпеки, фахівці публічного адміністрування досліджують практичне використання механізмів ДПП у регіонах, економісти - економічні ризики та загрози. Водночас, комплексного наукового аналізу нормативно-правових підходів до регулювання державно-приватного партнерства в умовах сучасних викликів, зумовлених воєнним станом та необхідністю відбудови країни, наразі не здійснювалось, що визначає перспективність та актуальність цього дослідження.

Виклад основного матеріалу дослідження. Державно-приватне партнерство (ДПП) як правова категорія почало формалізуватися в українському нормативному полі ще у 1990-х роках, коли були ухвалені перші акти, спрямовані на врегулювання відповідних відносин у цій сфері, зокрема Закон

України «Про концесії», який згодом було замінено новою редакцією - чинним на сьогодні Законом України «Про концесії» [10]. Проте ключовим етапом інституціоналізації механізмів ДПП слід вважати прийняття Закону України «Про державно-приватне партнерство» у 2010 році [6], який започаткував системне нормативно-правове оформлення співпраці між державним і приватним секторами. Незважаючи на нормативну новизну, реалізація ДПП у перші роки була обмеженою за масштабом: спостерігалася незначна кількість проєктів, що здебільшого мали фрагментарний характер. Це зумовлювалося як правовими недоліками чинної бази, так і інституційною невідповідністю суб'єктів державного управління до впровадження нової форми публічного врядування. Крім того, на початковому етапі ДПП розглядалося переважно як адміністративно-правовий механізм, а не як повноцінний інструмент реалізації публічної політики. Відсутність інтеграції цієї форми партнерства в ширший публічний дискурс та стратегічне планування політики свідчила про недооцінку потенціалу ДПП як суб'єкта публічного процесу. Урядові структури не сприймали приватного партнера як рівноправного суб'єкта формування політики, що суттєво обмежувало ефективність взаємодії між секторами. Таким чином, упродовж першого десятиліття розвитку ДПП в Україні ця форма співпраці не була інституалізована у повному значенні як інструмент публічної політики. Відсутність публічного компонента в її функціонуванні перешкоджала трансформації партнерства в дієвий механізм впливу на формування державної політики.

Значне оновлення законодавства у сфері ДПП відбулося у 2019 році, що стало частиною адміністративно-правової реформи, спрямованої на гармонізацію національного законодавства з кращими міжнародними практиками. Ухвалення нової редакції Закону України «Про концесії» [10] та внесення змін до Закону України «Про державно-приватне партнерство» [6] стали відповіддю на потребу підвищення прозорості, зменшення корупційних ризиків, однак зазначені ініціативи не забезпечили системного розв'язання структурних проблем, які й надалі ускладнюють ефективну реалізацію державно-приватних проєктів у публічній політиці.

З урахуванням зростаючої потреби у фінансових і технічних ресурсах для післявоєнної відбудови України, актуалізується завдання подальшого вдосконалення правового регулювання. У цьому контексті варто відзначити законопроект №7508, прийнятий за основу, який передбачає суттєве розширення інструментів реалізації ДПП: скорочення строків підготовки проєктів, запровадження нових організаційно-правових форм співпраці, а також створення правових підстав для залучення фінансування з боку Європейського Союзу та міжнародних донорів. Оновлення основних законодавчих актів у сфері ДПП свідчить про поступову інституціоналізацію такого партнерства як системного інструменту публічного управління.

Аналіз законодавчих змін, започаткованих у 2019 році, а також розвиток підзаконної бази в останні роки, дає підстави стверджувати, що в українському політичному просторі формується нова якість інституційної взаємодії між державою та приватним сектором, у межах якої ДПП дедалі більше постає не лише як економічний механізм, а як повноцінний актор публічної політики. Ця трансформація підтримується науковими позиціями сучасних дослідників, зокрема у працях Т. Сокольської та В. Круглова, які розглядають ДПП як інституційну платформу політичного діалогу між державними та недержавними акторами в умовах кризового управління [12, с. 192–204; 5, с. 63–77].

З початком повномасштабної збройної агресії з'явилися нові безпекові, соціальні та економічні виклики, які зумовили активізацію ролі інституту ДПП у державній політиці. В умовах обмежених ресурсів, нагальної потреби у відновленні критичної інфраструктури, а також необхідності мобілізації фінансових і матеріальних ресурсів для забезпечення обороноздатності держави та життєдіяльності громад, ДПП починає відігравати не лише інструментальну, а й стратегічну політико-інституційну роль у політико-інституційному контексті.

Наукові дослідження підтверджують, що з 2022 року інститут ДПП в Україні починає виконувати функції інституціонального каталізатора публічної політики, трансформуючись із суто економіко-правового механізму в суб'єкта стратегічного врядування. Ця трансформація відображається в низці сучасних наукових праць, де підкреслюється зростання ролі державно-приватної взаємодії в умовах загроз економічній безпеці, необхідність нормативно-інституційного оновлення в контексті війни, а також значення кооперації державних і недержавних акторів у системі публічного управління [1; 3, с. 66–73; 12, с. 192–204].

Розширення функціонального потенціалу ДПП виявляється також у нових нормативних

ініціативах, спрямованих на зміцнення інституційної взаємодії в умовах воєнного стану. Важливим кроком у цьому напрямі стало ухвалення Закону України «Про міжнародне територіальне співробітництво України» № 3668-IX від 24 квітня 2024 року, який набув чинності 27 червня 2024 року [8] і закріплює правові, економічні та організаційні засади міжнародного та транскордонного партнерства, створюючи підґрунтя для ефективної участі суб'єктів публічної політики у проєктах, що сприяють соціально-економічному відновленню територій і підвищенню добробуту населення. У цьому контексті ДПП продемонструвало здатність відігравати роль активного інституційного актора, який не лише забезпечує реалізацію проєктів розвитку, але й сприяє гнучкості й адаптивності політичної системи в умовах правової та політичної невизначеності. Його інтеграція у сферу міжнародного співробітництва та участь у проєктах відбудови посилюють спроможність держави реагувати на кризові виклики, зміцнюють міжсекторальну кооперацію та відкривають нові інституційні форми взаємодії на різних рівнях управління.

Наукові дослідження чинної нормативної бази у сфері ДПП свідчать про зосередженість на фундаментальних інституційних і правових аспектах, що визначають механізми реалізації партнерства в умовах трансформації публічної політики. У працях українських вчених простежується акцент на інституційному оформленні взаємодії між державою та приватними суб'єктами, зокрема в контексті залучення приватних ресурсів до вирішення завдань регіонального розвитку, модернізації інфраструктури та удосконалення управлінських процесів.

Так, Т. Сокольська, В. Панасюк, С. Поліщук та Б. Осипенко зазначають, що взаємодія органів місцевого самоврядування з бізнесом може охоплювати широке коло суспільно важливих сфер - від забезпечення комунальних послуг до розвитку туризму, спорту та транспортної інфраструктури. Вчені наголошують, що ефективність такої взаємодії можлива лише за наявності чіткого нормативного регулювання [12, с. 199].

Натомість, М. Карпа та А. Левченко підкреслюють відсутність належного механізму державної підтримки партнерських проєктів, а також нормативну фрагментарність законодавства, що регулює сферу ДПП. Науковці звертають увагу на відсутність чіткого механізму формування економічно обґрунтованих умов співпраці з приватними та іноземними партнерами, зокрема щодо гарантій інвестиційної окупності, захисту від регуляторних ризиків та стабільності умов реалізації проєктів ДПП [3, с. 66–73].

Водночас, на практиці ключовими суб'єктами нормативного регулювання у сфері державно-приватного партнерства залишаються центральні органи виконавчої влади. Зокрема, Міністерство економіки України продовжує здійснювати розробку галузевих нормативних актів, надавати методичні рекомендації, а також виконувати координаційні функції щодо впровадження партнерських механізмів. Проте, як свідчить аналіз наукових джерел, така діяльність не забезпечує цілісного й системного підходу до правового регулювання ДПП, особливо в умовах кризової трансформації системи публічного управління, що підтверджує необхідність удосконалення нормативно-правової системи у цій сфері з урахуванням викликів воєнного часу та стратегічних завдань.

У цьому контексті доцільним є звернення до міжнародного досвіду правового регулювання ДПП, особливо в державах, що переживали збройні конфлікти або масштабні кризові ситуації. Практики країн ЄС свідчать про ефективність моделей, орієнтованих на довгострокову правову стабільність, збалансований розподіл ризиків, прозорість умов контрактів і підвищення інституційної відповідальності сторін. Водночас порівняльний аналіз зарубіжного законодавства дозволяє виявити спільні риси та специфічні механізми адаптації ДПП до умов війни та відбудови, які можуть бути релевантними для українського контексту. Системне вивчення цих підходів, виявлення національних прогалин та перспектив імплементації кращих практик є важливою передумовою для вдосконалення нормативно-правового середовища ДПП в Україні. Такий підхід сприятиме формуванню стабільної правової бази для реалізації стратегічних партнерських проєктів у сфері повоєнної відбудови, а також посиленню довіри інвесторів і зміцненню інституційної спроможності держави.

Як продовження порівняльного аналізу міжнародного досвіду, актуальним напрямом розвитку ДПП в Україні є приведення чинного законодавства у відповідність до потреб післявоєнного відновлення. Внесені наразі законодавчі зміни спрямовані на спрощення процедур залучення приватного капіталу для відбудови критичної інфраструктури та створення умов для зниження інвестиційних ризиків. У цьому контексті ДПП розглядається як ключовий механізм модернізації економіки, що здатен забезпечити мобілізацію фінансових, технічних та управлінських ресурсів через

ефективне партнерство між державним і приватним секторами.

З огляду на складність і багаторівневність правового забезпечення у сфері ДПП, доцільно систематизувати сучасну нормотворчу систему за такими структурними рівнями:

- основоположне міжнародне законодавство, яке ратифіковане Україною;
- Конституція України;
- закони України;
- постанови Кабінету Міністрів України;
- розпорядження органів виконавчої влади;
- положення, що регламентують порядок взаємодії в окремих галузях;
- рішення місцевих органів виконавчої влади й органів місцевого самоврядування;
- накази уповноважених міністерств та відомств.

До цього переліку доцільно додати і договори як безпосередній результат реалізації ДПП.

Окреслена класифікація потребує подальшого теоретико-правового дослідження, зокрема у контексті функціонального поділу регуляторних повноважень, встановлення пріоритетності нормативних джерел, а також забезпечення їх узгодженості в умовах воєнного стану та повоєнного відновлення. Такий підхід може стати основою для формування цілісної доктрини правового регулювання державно-приватного партнерства як інституту публічної політики.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Отже, державно-приватне партнерство в умовах сучасних викликів виступає не лише як механізм мобілізації фінансових та управлінських ресурсів, а як повноцінний інститут формування та реалізації публічної політики. Функціональне призначення ДПП значно виходить за межі інструменту взаємодії держави й бізнесу, трансформуючись у засіб впливу на архітектуру стратегічного врядування, адаптацію політичної системи до умов кризи та залучення нових учасників до політичного процесу.

Результати проведеного дослідження засвідчують, що особливої уваги набуває адаптація міжнародного досвіду інституціонального оформлення ДПП у країнах, які проходили через масштабні соціально-економічні трансформації або збройні конфлікти. Системне опрацювання моделей правового регулювання, процедурного забезпечення, контролю та моніторингу реалізації партнерських проєктів, а також механізмів гарантування інтересів усіх сторін партнерства є важливим напрямом сучасної політичної науки. Адаптація таких моделей до українських умов має відбуватися з урахуванням стратегічних пріоритетів держави, потреб територіальних громад та імперативів сталого розвитку.

Враховуючи зазначене, подальша наукова увага у межах політологічного дискурсу ДПП має бути зосереджена на таких напрямках:

1. Концептуалізація ДПП як інституту публічної політики, зокрема в аспекті його ролі у трансформації стратегічного врядування та формуванні політик в умовах кризових і посткризових станів.
2. Аналіз політичних механізмів інституціоналізації ДПП на національному та місцевому рівнях, включаючи дослідження взаємодії між акторськими мережами, рівнем політичної довіри, механізмами участі та підзвітності.
3. Розробка методологічного інструментарію оцінки політичної ефективності ДПП як інституту, спроможного забезпечувати збалансовану участь публічних і приватних акторів у реалізації стратегічних цілей публічної політики.

Таким чином ДПП доцільно розглядати як важливий інституційний компонент сучасної публічної політики, здатний поєднувати політичні, управлінські та соціальні функції, мобілізувати стратегічні ресурси та сприяти оновленню моделей співпраці між державою, бізнесом і суспільством. Удосконалення нормативно-правових засад функціонування ДПП є ключовою умовою підвищення інституційної спроможності системи публічного управління в умовах політичної та соціально-економічної нестабільності.

Бібліографічний список:

1. Акімова Л.М. Сутнісна характеристика основних загроз в економічній безпеці держави. *Державне управління: удосконалення та розвиток: електронне наукове фахове видання*. 2016. № 10. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=1247>.
2. Загальна декларація прав людини 10 грудня 1948 року URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015#Text.

3. Карпа, М., Левченко, А. Сучасний стан та основні проблеми розвитку державно-приватного партнерства в Україні : нормативно-інституційні аспекти. *Публічне управління: концепції, парадигма, розвиток, удосконалення*, 2024 (7), 66–73.
4. Конституція України від 26 червня 1996 року URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>.
5. Круглов В. В. Державно-приватне партнерство як інструмент інфраструктур-ного відновлення українських міст. *Актуальні проблеми державного управління*. 2022. № 1 (60).С. 63–77
6. Про державно-приватне партнерство: Закон України від 03.09.2023 р. № 2404 -VI . URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2404-17#Text>
7. Про добровільне об'єднання територіальних громад: Закон України від від 05.02.2015 № 157-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/157-19#Text>
8. Про міжнародне територіальне співробітництво України: Закон України від 24.04.2024 р. № 3668-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3668-20#Text>
9. Про національну безпеку України. Закон України від 31.03.2023, № 2469-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19#Text>
10. Про концесію: Закон України від 31.03.2023 р. №. 155-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/155-20>
11. Про угоди про розподіл продукції: Закон України від 14.09.1999 р. № 1039-XIV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1039-14#Text>
12. Сокольська Т.В. Державно-приватне партнерство як інструмент публічної політики в умовах децентралізації влади в Україні. *Аспекти публічного управління*. Дніпропетровськ, 2020. ТОМ 8 № 6. С. 192-204.
13. Chyzhov D. Organizational and legal support of human rights and freedoms in the national security of Ukraine. *Entrepreneurship, Economy and Law*, 7, 2021,98–103.
14. Дзьобань О. П. Права людини і національна безпека: філософсько-правові аспекти взаємозв'язку. *Інформація і право*. 2020. № 2. С. 9–22.

References:

1. Akimova L.M. (2016). Sutnisna kharakterystyka osnovnykh zahroz v ekonomichnyi bezpetsi derzhavy. *Derzhavne upravlinnya: udoskonalennya ta rozvytok: elektronne naukove fakhove vydannya*. № 10. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=1247> .
2. Zahal'na deklaratsiya prav lyudyny 10 hrudnya 1948 roku URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015#Text.
3. Karpa, M., Levchenko, A. (2024). Suchasnyy stan ta osnovni problemy rozvytku derzhvno-pryvatnoho partnerstva v Ukrayini : normatyvno-instytutsiyni aspekty. *Publichne upravlinnya: kontseptsyi, paradyhma, rozvytok, udoskonalennya*, (7), 66–73.
4. Konstytutsiya Ukrayiny vid 26 chervnya 1996 roku URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>.
5. Kruhlov V. V. (2022). Derzhavno-pryvatne partnerstvo yak instrument infrastruktur-noho vidnovlennya ukraiyins'kykh mist. *Aktual'ni problemy derzhavnoho upravlinnya*. No 1 (60).S. 63–77
6. Pro derzhavno-pryvatne partnerstvo: Zakon Ukrayiny vid 03.09.2023 r. № 2404 -VI . URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2404-17#Text>
7. Pro dobrovil'ne ob'yednannya terytorial'nykh hromad: Zakon Ukrayiny vid vid 05.02.2015 № 157-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/157-19#Text>
8. Pro mizhnarodne terytorial'ne spivrobitnytstvo Ukrayiny: Zakon Ukrayiny vid 24.04.2024 r. № 3668-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3668-20#Text>
9. Pro natsional'nu bezpeku Ukrayiny. Zakon Ukrayiny vid 31.03.2023, № 2469-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19#Text>
10. Pro konsesiyu: Zakon Ukrayiny vid 31.03.2023 r. №. 155-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/155-20>
11. Pro uhody pro rozpodil produktsiyi: Zakon Ukrayiny vid 14.09.1999 r. № 1039-XIV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1039-14#Text>
12. Sokol's'ka T.V. (2020). Derzhavno-pryvatne partnerstvo yak instrument publichnoyi polityky v umovakh detsentralizatsiyi vlady v Ukrayini. *Aspekty publichnoho upravlinnya*. Dnipropetrovs'k. TOM 8 № 6. S. 192-204.
13. Chyzhov D. (2021). Organizational and legal support of human rights and freedoms in the national security of Ukraine. *Entrepreneurship, Economy and Law*, 7,98–103.
14. Dz'oban' O. P. (2020). Prava lyudyny i natsional'na bezpeka: filosofs'ko-pravovi aspekty vzayemozv'yazku. *Informatsiya i pravo*. № 2. S. 9–22.

Teslia A. The current state of legal regulation of public-private partnership as an institution of public policy in Ukraine

In the context of contemporary challenges and the urgent need for Ukraine's recovery following a devastating war, public-private partnership (PPP), as an institution of public policy, has gained particular significance as one of the key priorities of governmental development programs. This form of cooperation between public authorities and private businesses facilitates the attraction of substantial investment resources that are critically needed for economic revitalization, the development of social infrastructure, and the enhancement of societal living standards. Given the destructive consequences of the war, the financial demands significantly exceed the state's capacity and the scale of international assistance. Under such conditions, the emphasis on intensifying cooperation with the private sector may become a powerful impetus for Ukraine's post-war reconstruction, enabling the influx of considerable foreign investment into key economic sectors. Clearly, the effective implementation of such initiatives necessitates the improvement of legislative activity governing PPP, with the adaptation of its provisions to the current context and emerging challenges. The study and analysis of international legal frameworks allow for the adoption and integration of successful foreign practices in Ukraine, promoting a strategy of intensive economic development despite unfavorable factors, systemic issues, and risks. As the legal framework serves as a foundational element for the dynamic progress of any state, the relevance of this research is beyond doubt. The article focuses on the current state of legislation regulating public-private partnership in Ukraine and the need for its adaptation to today's challenges. It explores the significance of PPP and the specific features of interaction between the state and the business sector. The main legal acts governing public-private relations in Ukraine are analyzed, and an original classification of normative documents forming the current regulatory system of PPP is proposed. Key regulatory and institutional barriers hindering the development of partnerships between the state and the private sector are identified, particularly at the level of territorial communities that have suffered significant losses due to the war. The article substantiates the main directions for improving the legal framework for the effective implementation of PPP projects, including strengthening state guarantees for private investors and adapting legal provisions to current challenges within the broader context of Ukraine's recovery.

Keywords: *public-private partnership, public policy, legal regulation, institutional framework, territorial communities, partnership relations, post-war recovery, investment attractiveness, legal guarantees.*